

Xutra RAMAZAN

I. Nəcib amalyyla uclar insan

Soruşdum ömrünü haqqa bağlayan
Bir əməlikamil müdrik ahildan:
- «Görən niyə gəlir insan dünyaya?»
«Dünya möhtacdır o nurlu zekaya;
İnsançın yaranmış bütün mövcudat,
Onuna zengindir, gözəldir həyat».
- «Ərz etdin insanın ucalığından?»
«Bəli, yer üzüne şorfdır insan».
- «Nədədir bəs onun gücü, qüdrəti?»
«Cahani hifz edər esqi, niyyəti.
Bəşəri sevgiyə yanan bir kəs
Elinin gözündə ucala bilməz».
«Deyirlər sərvətdir yol səadətə.
«İnsan amalyyla çatar şöhrətə».
Şirin görünən də dünyənin mali
Arzuya qanaddır nəcib amalı».
«Bəs amal dediyin o qüdrət nədir?»
«İnsan varlığına bir nişanıdır.
Kim gözəl amalla ömür sürürsə,
Eşqə, ülviyətə könül verirsə
Ürəyi bəşəri hissələrlə dolar,
Qayəsi xalqına xidməti olar.
Nur saçar cahana saleh əməllər,
Şərəflə adına and içər ellər.
Kim munis yaşadı qoca dünyada
Haqqın dərgahına uclar o da».

Dinleyib o kəsi xəyala vardım,
Hər müdrik fikrində mətləb axtardım.
Sanki sözləriyle eyham vururdu,
Yeni bir dastana ruhlandırdı.
Çoxdan yaşayırdım mən bir arzuyla -
Diləyim bağlıydı el anasıyla.
O böyük insanların səhrəti-şanı
Gəzir diyar-diyar Azərbaycanı.
Səfiyyə - yaraşır ad amalına,
Saf əməl bəxş edib Yaradan ona.
Şərəflə adına min ehtiramla,
Şeirə qanad verən coşğun ilhamla
Ərmağan edirəm könül bəstəmi -
Niyyətim mənzilə aparar məni...

II. Nə mükəmməl yaranmış...

Görüşdük onunla ilk bahar çağı,
Önümüzə durmuşdu zərif nur dağı.
Bəstəboy, çəlimçiz, sadə, ağbirçək,
Lətif görünürdü yaz çıçəyitök.
Görüşdük, isnişdik əziz dost kimi,
Məni əsir etdi şüx təbəssümü.
Ruhumu oxşadı bu saygı-sevgi,
Gözündə qaynayan bu həyat esqi...
Bəli, yanımadır, əziz, mehriban.
Bizim dağlar teki vüqarlı insan.
Üzündə, gözündə nuranılık var,
İllər şahididir ağarmış saçlar.
Maşallah, gümrahdır cavanlar kimi
(Qadından yaşını soruştırmalar ki!)
Mən şair qəlbimlə sezirəm, hərgah,
Ona səxavətə bəxş etmiş Allah
Ən müdrik ağbirçək gözəlliyyini,
Qadın xislətinin özəlliyyini.
Ah, nələr duyuram xoş nəfəsində!
Nələr oxuyuram ağ çöhərsində!
Ziyasi qəlbimə, ruhumu axır,
İnsan nə mükəmməl yaranmış, axı!
Əməliyə yetib öz şanına o,
Yüksəlib kamillik məqamına o.
Mən onu gülərəz, xoşsifət görçək
Sulaa çəkirməm ürəklənərək.
Kökləyib yaddaşı keçənlər üstə
Söz açır, danış sakit, ahəsto.
Oyandıqca şirin xatirələri
Düzlür kirpiyə görün qəhəri,
Dilinə gətirir qəlbindəkini -

ƏFSANƏYƏ DÖNƏN ÖMÜR

Mənalı bir ömrün tarixçəsini.
Səsində məlahət, qətiyyət vardır.
Ömrün payızını yaşayırsa da,
Ahilliş şərəfi daşıyırsa da
Alovlu qəlbində sanki bahardır.
O, hekayət edir ömür yolunu,
Mən də kövrəlirəm dinləyib onu.

Ağır sınaqlardan qurtulan Vətən
Oğlundan, qızından təpər gözlərkən,
Hünər meydanına atılır bir qız.
(Aslanın erkəyi, dişisi olmas!...)
Səyi, bacarığı və qətiyyəti
Məktəb illərindən çəkir diqqəti.
Müştəqil həyata qədəm qoyanda
Artıq tanınırıbüütün rayonda.
Çox erkən çağrılırlar dövlət işinə,
Bağlanır qız ömrü vətən eşqinə.
Ona qanad verir gözəl arzular -
Arzular sərhədsiz, ürəksə qaynar!
Ən böyük qayəsi xalqına xidmət,
Şəxsi həyatını yaşamır, fəqət.
Çalışır, gecəni gündüzə qatır,
Ülvi bir niyyətə qurur, yaradır.
Xalqı təmsil edir o xalq elçisi
Ali kürsülərdən gəlir haqq səsi.

III. Alqışa layiqdir...

Alqışa layiqdir hər böyük hünər,
Onun da əməyi getməmiş hədər.
Vaxtında dövlətdən qayğı da görmüş,
Dövlət rəhbərindən sayğı da görmüş.
Ordenlər, medallar bəzər sinəni,
Ey qəhrəman qadın, min yaşa səni!
Şərəfli ömrüylə öyünməz özü,
Razıdər Prezident təqaüdçüsü.
Özünü, Allahı dərk edən kəslər
Qəlbində el dərdi, sevgisi bəslər.
Diqqətli, qayğıkeş, hər işi rəvan,
Sadə, mehribandır - kimdən soruşsan.
Anadır, bacıdır o, hər insana,
Həmdəmdir, həmdərdir darda qalana.
Ürəyi mərhəmət hissələ vurur,
Necə vüqarlıdır, necə məgrurdur!
Xalqa xidmət etmiş düz yarım əsr,
Bu gün də Vətənçün, el üçün əsir.
Bir həyat yaşayır sadədən sadə,
Zənginlik gəzməyib o osılzadə.
Sinəsi arzuyla doludur onun -
Ellər anasının, ellər qızının.
Böyük ziyalıdır - şairliyi var,
Qəlbənə həkimdir ülvi duyğular.
Tənhalıq sevirmiş yaranışından,
Şeirlər yazmış uşaq yaşıdan.
Onun hər əsəri - ömür dəstəni,
Sinədən söyləyir yazdıqlarını.
Deyir: siyasi iş məni apardı,
Yoxsa şairlikdə sevgi tapardım...

IV. Atası «Safiyat» çağırıldı onu

Yurdumun qızılı sonbaharında,
Balakən elində, dağlar qoynunda,
Günəş mirvaritek bərəq vuran yerde,
Təbiət ilhamı çağırın yerde
Göz açdı mübarək dünyaya bir qız,
Yerde el sevindi, səməda ulduz.
Qız deyil, elə bil, əziz inciydi,
Ailədə sayca səkkizinciyydi.
Çağanın ilk dəfə qılgıltısına
Uçundu, kövrəldi Asiyat ana.
Nələr düşünürdü qayğılı ata
Bir bacı gələndə yeddi övlada?
Kənddə dolanacaq ağırdan ağır,
Ehtiyac, kasıbılıq qəlbəri sixir.
Belə bir dövrəndə kim olsa mətin
Ailə saxlamaq deyilmi çətin?
Fəqət Hacı ata olmadı peşman,
Dedi: «Qız qismətdir bizə Allahdan,
Sixıntı çəkməyek bir zərər qədər,
Övlad verən Tanrı ruzi də verər».
Hacı kişi mömin, din adamıydı,
İman sahibiydi, haqqa bağlıydı.
Müqəddəs Qurandan ismi seçərək,
Allahın adına zikr edərək,
Tale qismətinə şükür edərək
Safiyat çağırıldı öz yavrusunu
Və dedi: Saf niyyət yaşatsın onu.

V. Tərsinə dönürdü fələyin çarxi

Bir insan enəndə göylərdən yero
Min ümid yetirir valideynləro.
Safiyat gələndə ev işiqləndi,
Ata-ana qəlbə nura boyandı.
Baxdıqca hüsnünə sevdiciyinin

Kefi durulurdu Hacı kişinin.
Deyirdi: «Asiyat, gəl bax özün də,
Həyat rəngi vardır ay bənizində;
Od yağı bu qaynar gözlər baxanda,
Mən böyük gələcək görürəm onda».
Bu nəcib insanlar, bu saf insanlar
Ummurdu həyatdan nə sərvət, nə var;
Ailəcanlıydı, övladcanlıydı.
Hərgah qayğılıydı, həyəcanlıydı.
Onsuz da xoş gündən kasad dünyada
Könül vermişdilər səkkiz övlada.
Otuzuncu illər... Sovet rejimi...
Gəzirdi ölkədə bir kabus kimi.
Həyat özü onun sərt diktəsiydi,
Cəmiyyətin labüb faciəsiydi.
Bir dəst əyin-başa möhtac olanlar,
Arpa çörəyinə həsrət qalanlar
Halal torpağından mərhum edilmiş,
Kolxozda «biyara» məhkum edilmiş...
Kimin qarğıdalı çörəyi vardi
Az-çox güzəranlı o sayılırdı.
Tərsinə dönürdü fələyin çarxi:
Bir yandan ehtiyac, bir yandan qorxu;
Milləti qırırdı vəbəyla taun,
Sonu görünmürdü bu bələlərin.
Hər nemətdən şirin olsa da, həyhat
Heç vədə heç kimə acımas həyat.
Yan keçmir müsibət ilə gələn
Hacı kişinin də ailəsindən.
Safiyat bir yaşın içinde ikən,
Atası dünyadan köfür qəflətən.

VI. Ana ürəyində dağlar daşıyar

Asiyat anam kədər-qəm almış,
Ailənin yükü ciyində qalmış.
Yeddi ay kecməmiş matəm günündən,
Kədər çəkiləmiş ana qəlbindən
Sonbeşik balası dünyaya gəlmış,
Ömür sirdəşini anıb kövrəlmış...
Doqquz usağıyla baş-başa qalan
Zavalı ananı düşünən zaman
Yarpaq kimi əsir əlimdə qələm,
Gözündə daralır bu dünya-aləm.
Bir ana görürəm sinəsi dağlı,
Sevincin, gümənin yolları bağlı.
Bir ana taleyin ümidiindədir,
Nə bilsin bəd günər hələ öndədir.
Ona dağ çəkəcək neçə faciə,
Hansından söz açım, söyləyim necə?
Çarəsiz mərizə düber olaraq
Ölən üç övladın matəmindənmi?
Kürəkən davadan qayitmayaraq,
Ən böyük qızını qəbrə qoyaraq
Himayə etdiyi üç yetimdənmi?

Analar döyümlü, analar mətin,
Ana inamını öldürmək çətin.
Ana, ürəyində dağlar daşıyar,
İçin-için matəm ağlar, yaşayar.
Dözdü, tab elədi, yaşadı ana,
Doqquz zürriyəti yaşatdı ana.
Evdarlıq onunçun adı iş idi,
Güçünü kolxoza o vermiş idi.
Nə gecəsi vardi, nə də gündüzü,
Cöldə açıları səhərin gözü.
Tütün sahəsində birinciyydi o,
Staxanovçuydu, nümunəydi o.
İşdə qazanmışdı hər etimadı,
Layeqət romziyi şərəfli adı.
Deyirdi: hər işə verirəm rəvac,
Qalmasın ailəm kimsəyə möhtac.
Beləcə, o əziz, mehriban ana
Ömrünü sərf etdi övladlarına.
Can deyib bəslədi şirin can kimi,
Böyüdü onları əsl insan kimi.

VII. Nağıl dünyasıydı...

Ana novazişi rahiyesində,
Bacı-qardaşları əhatəsində
Böyüyürdü bizim qəhrəmanımız,
Hamidan şüx idi, diriydi bu qız.
Safiyat çatanda yeddi yaşına
Tutub yavrusunun əlindən ana.
Məktəbə apardı ilk dərs günündə -
Həyəcan qəlbində, sevinc üzündə.
Dedi: «Qızım, bu gün tutub əlindən
Səni aparıram sabahına mən.
Bir zaman qocalıb gücdən düşəndə
Əlini verərsən anana sən də».
Bu, qızın qəlbini zinətləndirən,
Həyat məktəbinə vəsiqə verən
Ana öyüdüydü, ana sözüyüdü:
Ən böyük müəllim ana özüdü!

Məktəb qayğıları belə başladı:
«Səfiyyə» yazılı jurnal adı.
Mehriban, qayğıkeş bir ana kimi
Nəvaziş göstərdi ilk müəllimi.
Tezliklə məktəbə ürəyi qızdı,
«Ana» sözünü də ilk dəfə yazdı.
Qaynayıb qarışıdı şən uşaqlara,
Balaca ürəyi döndü bahara.
Nağıl dünyasıydı məktəb həyatı,
Uçmağa çatmındı bircə qanadı...

O dövr məktəbin imkanı dardı,
Nə dəftər tapılır, nə kitab vardi.
Kəndalaş meyvədən mürəkkəb edib,
Zoğal çubuğundan qələm düzəldib
Saralış kağıza yazı yazırırdı;
Baxmayaraq, hər gün dərsə hazırlırdı.
Öz baxışı vardi onun həyatına,
Erkən bağlanmışdı ədəbiyyata.
Qəlbine hakimdi ülvi duyğular,
Özündə olmazdı bütün yaz-bahar.
Təbiət vurğunu, şeir vurğunu
Nəzmə çəkirdi öz duyğularını.
Şirin arzularla yaşayırırdı o,
Məktəbdə hər yükü daşıyırırdı o.
Elə fəndlə ki, həvəsliydi ki,
İctimai işə yaranmış sanki.
Deyirdilər: oddur, alovdur bu qız,
İşin öhtəsindən o gələr yalnız;
Gəl bu qızçığazda hünərə bir bax,
Yəqin gələcəyi parlaq olacaq.
Müəllimlər tapşırır ona hər işi:
Şagird təşkilatı, pioner işi;
Zəif oxuyana hamı olurdu;
İntizam pozanı yola qoyurdu.
Necə qətiyyətli, çalışqan idi,
Sadəydi, hamiya mehriban idi.
Məktəbində həyat dərsi keçmişdi,
Bərkədən-boşdan çıxmış, mətinləşmişdi.
Adı dildən-dilə gəzirdi onun -
Məktəbli Səfiyyə Dibirovanın...

VIII. Böyük işlər gözləyir onu

Son zəng - ürəklərin titrək nəgməsi,
Məktəblə vidaya çağırış səsi.
Bu səsə ayıldı birdən Səfiyyə:
Ayrılıq bu qədər yaxınmış niyə?
Əsdi yarpaq kimi, ruhu titrədi,
«Əlvəda» demədi, «hələlik» dedi.
Müəllim - düşmürdü dilindən bu ad,
Bu istək verirdi qızə qol-qanad.
Arzular Səkiyə apardı onu,
Oxudu Müəllimlər İnstıtutunu.
Tezliklə qovuşdu öz isteyinə,
Doğma məktəbiylə görüşdü yenə.
Məktəb - həyatının gözəl mənası,
Uşaqlarla onun sevgi dünyası.
Çatıb murazına bəxtəvər idi.
Qəlbə hərərətli pioner idi.
İşləyib bircə il dəstə rəhbəri
Oldu el içində dillər əzbəri.
Nəslə örnək idi ağlı, zəkası,
Güntək parlayırdı fikri, ziyyası.
Alişib yanırırdı o hüsnü zərif,
Gündə bir təşəbbüs, gündə bir təklif.
Daim can atırdı zirvəyə doğru.
Pedaqoji işdə onun uğuru
Məktəb hüdudunu çıxdan aşmışdı,
«Yuxarı»da fikir qərarlaşmışdı.
Odur ki, çox ciddi təyinat üçün
Raykomaya çağırıldı Səfiyyə bir gün...

Çətində məktəbdən ayrılməq ona,
Duruxdu, boğuldı göz yaşlarına.
Təkidlə etiraz etə də, fəqət
Qəti qərarını verdi hökumət.
Beləcə qoşdular dövlət işinə,
Barişdi taleyin sərt dönüşüne.
20 yaşında çəlimsiz bir qız
Rayon Sovetinin Sədri, - biliniz!
Yüksəyə uçağı yaranmışları
Tale aparacaq zirvəyə sarı.
Daha iki ildən Birinci Katib,
Tapılmaz bölgədə bu qızə rəqib.
Dönməzdir, metindir, həm işgüzərdir,
Öz müstəqil fikri, öz sözü vardır.
Gözlərində alov, canında təpər,
Onu gözləyirdi möhtəşəm işlər.
Hələ Zaqtala, Şəki, Oğuz, Qax -
Bütöv Şimal-Qərbədə rəhbər olacaq;
Hələ neçə böyük zəfər çalacaq,
Qəlbiliyə, fəhmiyə tarix yazacaq...

(Davamı 5-ci səhifədə)

(Əvvəli 4-cü səhifədə)

IX. ...O dağlar qızı

Tale yolcusuydu o dağlar qızı
Ömür bələdçisi - alın yazısı.
Necə keçəcəydi bu ağır yolu,
Bu ağır yolu, bu uğur yolu,
Bunu hünər deyər, həyat göstərər:
Əzəldən əzikdir hünərlə zəfər.
Hər şeyi gətirib o, göz öününe
Təselli verirdi hər an özünə:
«Əgər ki, Vətənə, xalqa gərəyəm,
Naxələf çıxmaga mən nə karəyəm?
Bir həqiqət də var qoca dünyada
Taleyindən qaçsan gedərsən bada».
Elnən döyünməyə yaranmış ürkə
Sığarmı bir cana, qəfəsdə quştək?
Deyirdi: «Viedanı təmiz olan kəs
Təkcə özü üçün yaşaya bilməz.
Dövlət mənayəfi, xalqın rifahı -
Mənim məsləkimin enməz bayraq!»
Hansı bir bölgəyə göndərilsə də
Doğmaydı o yer də, əhalisi də.
Ruhunda ədalet, bir də sadəlik,
Yaddı xislətinə amiranəlik.
Zəhmətkəş insani incidənlərə,
Halal haqlarına göz dikənlərə
Kəskindi mövqeyi, qətiydi sözü,
Xəbərdar edərək deyirdi özü:
«Sadə insanların, bilin, mənimcün
Şərəf-ləyaqəti hər şeydən üstün».
Başqa cür yanaşa bilməzdi qəti,
Çünki pakdi nəslə və nəcabeti.
Təmiz yaşamışdı o, büllur kimi
Gözəl Balakəndə insanlar kimi.
Dağlardan almışdı dəyanətini,
Ellərdən almışdı ləyaqətini.
Həyati bu dağlar qoynunda keçən,
Havasından udub, suyundan içən
Bir incə duyğulu qəlbəiyazdı o,
Fəqət haqsızlığa barışmazdı o.
Bu dilbər guşədə yaranmışları
Yoldan edə bilməz dünyanın vari!
Məvacibi onu qane edirdi,
Bundan artığına göz dikməyirdi.
Heç sübhən olmasın, əziz oxucum,
Artıq izahata görmürəm lüzüm.
Qızlarımız aciz gəlməsin sənə,

Baxırsan, narahat edir rəhbəri
Hansısa bağça, ya məktəb dərd-səri.
Ona çox doğmadır məktəb kəlməsi -
Gənc nəslin təlimi və tərbiyəsi.
İstəyirdi gənclər elme bağlansın,
Vətənin sabahı nura boyansın...
Səfiyyə nə qədər işgüzar idi,
Bir o qədər də o, tələbkar idi.
İntizam, səliqə-səhman sevirdi,
Əməl etməyənə belə deyirdi:
«İntizam, intizam, bəla intizam,
Sənə tabe olan çotində qalar.
Kimə ki o qədər vacib deyilsən
Ömrünü çox rahat, xoş yola salar».
İntizam pozanlar dirləyib onu
Tez anlayardılar bu replikani.
Birliyə səslərdi o insanları:
Birlikdər elin sərvəti, vari!
Devizi beləydi: «Dəstədən qalma,
Fayda vermirsənsə mane də olma».
Dağa söykənməkdir elə söykənmək,
Arxanda el varsa güclüsən demək.
Elindən güc alıb yaşayırı o,
Elin yükünü də daşıyırı o.
Qocaya, xəstəyə qayğısı vardi,
Kasıba, möhtacə əl uzadarı.
Heç vaxt ayırmazdı özünü eldən,
Xeyrinə, şərinə şərəkdi qəlbən.
Xalqın içindəydi, xalq ilə birdi,
Böyük də, kiçik də ondan deyirdi.
O el anasıyla fəxr edirdilər,
Adına hörmətlə and içirdilər.

X. Düşünə bilən də tənha qalarmı?

Nəslə örnəksə də şərəfli adı,
Arxa plandaydı şəxsi həyatı.
O ellər anası, o dağlar qızı,
Heyranı olduğum o avar qızı.
Mələktək həyalı bir ömür sürdü,
Üz-gözü nə boyra, nə də rəng gördü.
Heç fikir verməzdə əyin-başına,
Bir kostyum illərlə yetərdi ona.
İş-güçün əlindən macal vardi ki,
Baxşın özünə də bir qadın kimi?
Üçotaqlı mənzil verərkən Heydər
Demişdi: təkotaq bizə bəs eylər.
Kimsəyə hə deyib vermədi könül,

Ah çəkib deyirdi: «İncimə məndən
Yazı-pozularım öz həyatimdır;
Özümün özümə hesabatımdır -
Sandıqda qalacaq mən ölüncən».
Mən də neçə kərə bu istək ilə
Əziz Səfiyyəni tutsam da dilə,
Rüsxət verməyərək sözündə durmuş.
Ah, necə vüqarlı, necə məgrurmuş!
Fəqət yersiz olmaz, düşünürəm mən,
Azacıq söz açsam o incilərdən:

Budur, qarşımızdadır son poeması,
Mükəmməldir «Sühl - həyatın mənası».
O, hər kəsi xoşbəxt görəmək naminə
Qəlbinin şamını yandırır yenə.
Həyatın mənası barışdır deyən,
Cahani birliyi, sülhə səsleyən.
Bu gözəl əsəri oxuduqca mən
Bəşəri duyğular keçir qəlbimdən.
«Düşüncələr» - həyat simfoniyası;
Düşünən insanların, duyan insanların,
Bəşər taleyinə yanınan insanların
Çağırış harayı, həyəcan səsi.
Özü bir dünyadır ana dünyada
Kim dastan qoşmayıb o böyük ada?
Canında şairlik ruhu olana
Əbədi, əzəli mövzudur ana.
Ana mənim üçün hər şeydir deyən,
Dar ayaqda ondan aman gözləyən;
Hər yerdə, hər zaman yanında qalan,
Ömür bələdçisi, hayanı olan
Anaya bir qızın sözüdür «Ana»,
Yanar ürəyinin közdür «Ana».
«Ana» Səfiyyənin şah əsəridir,
Qoynunda gəzdirən can dəftəridir.

O dərin dəryadan alıb bir damla
Sizə yetirirəm min ehtiramla:

Anakan, doğrusu heç bilmirəm mən
Adı sözlə necə söz açım səndən.
Gəl elə özün de, kim deyim sənə,
Tək ana deyilsən, axı sən mənə.
Sənə ata deyim, ya qardaş deyim,
Ya yalnız bir yoldaş, ya sirdaş deyim?
Dost, həmdəm də desəm düz olar sənə,
Bunların hamısı olmusan mənə...
Həm kədər, həm ağrı, həm sevinc dolu
Həyatın ən böyük dəstandır, ana.

ƏFSANƏYƏ DÖNƏN ÖMÜR

Yeri düşsə girər qoç döyüşünə.
Bax, bu cür xanımı bəzim Səfiyyə,
Ailədə görüb belə tərbiyə.

Rayondan-rayona gedərkən rəhbər
Ona gərək oldu bu keyfiyyətlər.
Başladığın işə ürkə verməsən
Görə bilərsənmi bəhrəsini sən?
Keçib öz canından, sağlamlığından
O, dövlət işinə can qoyurdu, can.
Nə gecəsi vardi, nə də gündüzü,
Hər işə nəzərat edirdi özü:
Hörmətlə yanaşır elin fikrinə,
Yox deyir bürokrat əngəllərinə.
Yerli şəraitə uyğun olaraq
Nə əksin, nə biçsin - qərar verir xalq.
İqtisadiyyatı dirçəltmək üçün,
Həyat səviyyəni yüksəltmək üçün,
Yoxsulluğun kökü kəsilsin deyə
Diqqət yetirirdi hər bir sahəyə.
Müstəqil qərarlar vermirdi ara,
Təkliflər gedirdi «yxarı»lara.

Əməli iş üçün yaranmışdı o,
Kəndliyə həm rəhbər, həm yoldaşdı o.
At belində uca dağlar aşırı,
Yaylaqları gəzib, hey dolaşırı.
Gah ayaq açırdı dağ kəndlərinə,
Gah da baş çəkirdi əkin yerinə.
Kabinet həyatı ona yad idı,
Təbiət qoynunda o, abad idı.
İlin dörd fəslində iş üstündəydi,
Ürkə arzuları çıçək-çıçəkdi...
Onu görərdin sən çöldə, tarlada,
Ya bağda-bağatda, ya da fermada.

Ailə bağından dərmədi bir gül.
Tənəhalıgi seçdi özünə sırdaş,
Taleyələ barişdi o, yavaş-yavaş.
Bir də anasıydı könül həmdəmə,
Onunla bólürdü sevinci, qəmi.
Əbədi təskinlik gəlirdi ona
Baxıb qardaş-baci övladlarına.
Söylərdi: «Tək deyiləm siz bilən kimi,
İyirmi altı bala mənim deyilmə?

Həm də düşünməyi bacaran hər kəs

Özünü tək-tənha hiss edə bilməz.

Məgər tək qalmaga şansım var mənim?

Ömür sirdaşındır kitablar mənim».

Özütək səmimi dostları vardi,
Əksəri tanınmış ziyalıları.
Ədayla deyərdi: «Kişidir, düzü,
Mənim yüz dostumun səksən səkkizi».

İmam Mustafayev, Süleyman Rüstəm,

Sadiq Murtuzayev, Həmid Arası,

Süleyman Rəhimov və Məmməd Rahim

Səfiyyə xanıma qonaqdi daim.

Bəxtiyar - o dahi alim və şair

Səfiyyəni doğma bacısı sayır.

Dostlar görüşəndə məclis qızardı,

Şeir də, səhbət də ürkə açardı.

Səfiyyə xanımsa sinədəftərdi,

Bütöv poemani əzbər deyərdi.

Gözəl şeirləri, üç poeması -

Beləydi qəlbənin duyğu dünyası.

Gözəl qələminə verərək dəyər

Sənət dostu şair onu şairlər.

Deyirdilər: qəlbən biz əminik ki

Tanınmağa haqqın var şair kimi.

Bəxtiyar təkidlə xahiş etsə də

Nəşrinə razılıq vermir heç vədə.

Çoxları nə bilir keçdiyin yolu,
Bunu dildə demək asandır, ana...
Bütün analara bir örnek olan,
Nəslin yaddaşında əbədi qalan,
Polad iradəli və müdrik olan
Anayla öyünür, fəxr edirik biz...

XI. Son söz əvəzi

Oxucum, bir ömrün tarixçəsini
Səninlə bollşdük biz varaq-varaq.
Qələmə çəksəm də neçə fəsli
«Ana» sözü ilə bitirdim ancaq:
Ellər anasıdır qəhrəmanımız -
Vətən sinəsində parlayan ulduz.
Səfiyyə - bu böyük insan önungdə
Sonsuz ehtiramlı baş əydim mən də.
Mənalı ömrünə varıb bir daha,
Deyirəm: bəzəksən sən insanlığı.
Canlı əfsanəsən, dağlar qızı, sən
Bəstimiz, Minamız, Sevilimizsən.
Sən ki öz elinə verdin qəlbini,
Əbədi yaşadır ellər də səni.

2015

